

העיתונאית בת הקיבוץ ואשתו של

העסקן הדתי מסוכסכות בשאלה:

מי הרעיל

את האציל?

העסקן ואשתו

הרב בויאר, (יור ועדת החינוך בעיריית תל-אביב). ואשתו בלה בעת קבלת פנים רשמית. הרבנית המת' גוררת עם בעלה בשדרות סמטס האלגנטיות בצפון תל-אביב, גילתה אנטיפטיה מודגשת לכלבים ולנשים ערומות בביתה. בתמונה למעלה: כלב מגזע זרזיר מותניים, כדוגמת גי דה'מונפלייה כלבה האציל של תלמה שהורעל בצורה אכזרית בחצר הבית.

בלה בויאר, מעסקני המפד"ל ה' בכירים. עסקנית צדקה בשעות הפנאי.

הרבנית הרעילה את כלבי. תלמה יגול עדיין נרגשת — למ' רות שההרעלה האכזרית התרחשה לפני למעלה משבוע ימים. בלי היסוס, היא מטילה את האשם בשכנתה לבית-המגורים, בשדרות סמטס 16 בצפון תל-אביב — בלה בויאר, אשתו של הרב אברהם בויאר.

ואילו השכנה — הלא היא הרבנית, ששעות הפנאי שלה מוקדשות למעשי צדקה — מכחישה את הדברים בכל מכל: "שאני ארעיל כלב? אלוהים שישמרני. מה שאנשים רעים מסוגלים להגיד. הלא יש לי אפילו עדים שלא אני הרעלתי את הכלב."

הרעלה

אכזרית

דבר אחר ברור: כלבה של העיתון נאית לידת הקיבוץ — הורעל. ובר צורה אכזרית מעין כמותה: "ברעל זרזירי, שגורם לעשר שעות גסיסה אימות, אמרת תלמה. "בעוד שרעל ציאניד מביא למוות תוך דקות ספורות."

הכלב לא היה הקורבן היחיד בבית. מספרת תלמה:

לפני זמן נכנסו לגור בקומת הקרקע שתי בנות, גיינ, אופנאית, ומירה, ספר רית. בנות שקטות, סימפוטיות, נחמדות, ממשפחה טובה.

"בשבוע הראשון לבואן, שלחה הרבנית מכתב לבעל הדירה, האודורף, והתלוננה שהשתיים עוסקות בנות ומסתובבות ערו' מות בדירה לעיני כולם.

טיל

קרקע דשא

החלונות בדירה אטומים הרמטית, ורק במשקפת אינפראאדומה אפי' שר אולי לראות אם הן מסתובבות בבית.

תלמה יגול העיתונאית ילידת הר' קיבוץ, בתו של יונה יגול, מווחיקי צמרת תנועת העבודה בארץ.

ערומות או לבושות. בעקבות המכתב הר' ניבזי, נתנה גיינ לרבנית מנה כמו ש' הגיע לה, ואיימה עליה במישפט על הר' צאת דיבת. מאז הגברת נרגעה, ופוחדת יותר להיטפל אליהן."

הכלב שהורעל, גי, לא היה סתם כלב. היה זה אציל בין אצילים, והקשר בינו לבין גבירתו היה סיפור אהבה אמיתי.

היה זה כפאריס, במוזיאון קלוני, ש' תלמה נתקלה בדמותו, ארוגה בשטיח קיר. "היה זה הכלב היפה ביותר בעולם, היא נזכרת, "הלכתי לחפש באנציקלופדיה אם אמנם קיים כלב כזה במציאות, או שהיה זה פרי דמיונו של האמן."

היה זה כלב אמיתי — מגזע זרזיר מותניים. תלמה טסה במיוחד ללונדון, קנתה שם גור מגזע זה.

הגור היה אציל בין אצילים: אמו מל-כת יופי, סבו היה אלוף בינלאומי במיר רוצי-כלבים, וכן הלאה וכן הלאה. היא שילמה הון-עתק עבור הגור, הביאה אר' תו הביתה. לזכר מוזיאון קלוני, שם הת' אהבה בו, העניקה לגור שם צלבני — גי דה'מונפלייה.

כשגדל הגור, הוכיח את טיבו. ילדי הר' סביבה כינוהו "טיל קרקע דשא", על ת' זריזות המדהימה שגילה כאשר היה מס' תער על כלבי-זאב ענקיים.

"צריך להיות יליד גיטו היסטרי, כדי להרעיל כלב יפהפה כזה", מקוננת תלמה.

פצצה

בחצר

כלב הזה היה עושה לנו המון צרות, מקוננת הרבנית בויאר. "הוא היה עושה פיפי על המדרגות. אני אמרתי לתלמה כל הזמן שהוא יפסיק ל' עשות פיפי על המדרגות, וגם לא במקור מות אחרים. אז בגלל זה צריכים להגיד עלי שאני הרעלתי אותו?"

לרבנית יש גם הסבר בדוק לעובדה שביום בו הורעל הכלב, היא נראתה מס' תובבת בחצר הבית בצורה לא שיגרתיית:

"באותו יום קיבלתי הודעה טלפונית שיש פצצה בבית שלנו", היא מספרת.

רבנית אחרת היתה אולי מזעיקה את המישרה — אך לא הרבנית בויאר. "ירד' תי לחצר לחפש את הפצצה", היא מגלה. "לא, לא הזעקתי את המישרה. חיפשתי בעצמי את הפצצה."

"לא, לא מצאתי אותה."